

18 Απριλίου 2019

Εξόδιος χαιρετισμός εις τον αδελφόν εν Χριστώ και φίλον Σεραπίωνα ιερομόναχον Σιμωνοπετρίτην (Μητροπολίτης Φιλαδελφείας Μελίτων)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

**ΕΞΟΔΙΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΚΑΙ ΦΙΛΟΝ
ΣΕΡΑΠΙΩΝΑ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΝ ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΗΝ**

Σεβασμιώτατε αδελφέ Μητροπολίτα Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κύριε Ιουστίνε,
Θεόλεκτος και Μαριοσκέπαστος των Αγιορειτών πατέρων χορεία,
Πενθηφορούσα, σεβασμία και προσφιλής Αδελφότης της Ιεράς ταύτης Μονής του
Οσίου Σίμωνος του μυροβλύτου,
Σεβάσμιοι άγιοι Καθηγούμενοι Βατοπαιδίου και Ιβήρων και λοιποί αντιπρόσωποι
των Ιερών Μονών του Αγίου Όρους,
Πατέρες και αδελφοί,

Διαλογίζομαι από της χθες, ότε προσεκλήθην υπό της υμετέρας αγαπητής
Πανοσιολογιότητος, άγιε Καθηγούμενε της Ιεράς ταύτης Μονής, τι θα ηδυνάμην
να είπω διά τον Αγιορείτην εν γένει μοναχόν, ο μηδέποτε, έστω και αμυδρώς,
δυνηθείς να εμβαθύνω εις το μυστήριον τούτο της αφιερώσεως κατά πάντα και
διά πάντα εις τον Θεόν και εις την Κυρίαν του τόπου τούτου του Αγίου Θεοτόκον.
Πολύ περισσότερον όταν πρόκηται περί προσώπου, ως ο προ ολίγων μόλις λεπτών
κατατεθείς εν τάφω εις την δακρύβρεκτον γην του Άθω αδελφός και φίλος και
συνοδίτης του βίου υμών, Ηγούμενε Ελισαίε, και υμών, Ηγούμενε Μάξιμε, αλλά και
πολλών άλλων συνασκητών ενταύθα, και εμού του ομιλούντος, Ιερομόναχος
Σεραπίων.

Επιχειρώ όμως να ψελλίσω ολίγους λόγους, ο άμοιρος του Αγιορετικού
μοναχισμού, τους οποίους εστοχάσθην αναλογιζόμενος την μακράν αφιερωτικήν
προσφοράν του αδελφού.

Αδελφοί,

Ο φίλος ημών και αδελφός Σεραπίων Ιερομόναχος κεκοίμηται, πληρώσας το κοινόν του βίου χρέος. Ημείς δε όλοι, οι ζώντες και περιλειπόμενοι, μετά κραυγής δεήσεως τον προπέμπομεν από των λυπηροτέρων του παρόντος πλάνητος βίου επί τα χρηστότερα και θυμηδέστερα της παραμονίμου πατρίδος, όπου δικαιοσύνη και ειρήνη κατοικεί. Ένθα ούκ εστι λύπη, στεναγμός, περισπασμοί, μέριμναι και φροντίδες, και ποικίλοι διαλογισμοί.

Ο ιερός ψαλμωδός Δαυιδ, ομιλών εν Αγίω Πνεύματι, διδάσκει ότι, την και κατά την ημέρα του σαββατισμού του καθενός μας, απόλλυνται πάντες οι διαλογισμοί μας, αγαθοί ή μη αγαθοί. Πέριξ των πάντοτε αγαθών διαλογισμών του αδελφού Σεραπίωνος περιστρέφεται η εξόδιος αυτή λαλιά του ενώπιόν του και ενώπιόν σας, αδελφοί, ευλαβώς ισταμένου, αναξίου διακόνου του Ιερού Θυσιαστηρίου, του περιπαθώς αγαπώντος και θαυμάζοντος το Άγιον τούτο Όρος και πολλά ωφεληθείς εξ αυτού πνευματικώς. Εις εμέ τον ελάχιστον διάκονον της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, της ποτνίας Μητρός όλων μας ανεξαιρέτως, της Εκκλησίας των του Χριστού πενήτων, συγχρόνως όμως και της Εκκλησίας της του Χριστού Σοφίας, Δυνάμεως και Ειρήνης, της οποίας η αήττητος δύναμις εν ασθενεία τελειούται, έλαχε, λέγω, ο θρηνώδης κλήρος να εξάρω το κατά δύναμιν την αρετήν και την διάκρισιν του μόλις κατατεθέντος εν τάφω μακαριστού αδελφού.

Της Μητρός μας Εκκλησίας και του σεπτού Προκαθημένου αυτής και Επισκόπου και

του Αγίου Όρους Παναγιωτάτου Πατριάρχου μας κ.κ. Βαρθολομαίου, του επιδείξαντος θερμουργόν ενδιαφέρον καθ' όλην την διάρκεια της δοκιμασίας του αδελφού, την εξόδιον προσευχητικήν δέησιν και τον Πατριαρχικόν παραμυθητικόν λόγον προς τας απορφανισθείσας αδελφότητα της Σιμωνόπετρας και της Ορμυλίας διερμηνεύω την στιγμήν αυτήν, διαβεβαιών διά την πατρικήν στοργήν, με την οποίαν περιέβαλλεν ο Πατριάρχης μας τον μακαριστόν.

Εκφράζων, πιστεύω, το κοινόν αίσθημα και των αεί συσταυρουμένων Χριστώ Αγιορειτών μοναχών, ως αποκαλύπτει το ποικιλόχρωμον μαρτυρικόν μαφόριον εκάστου μεγαλοσχήμου Αγιορείτου μοναχού, επιθυμώ να υπογραμμίσω ενώπιον της αγάπης σας τους καλούς αυτούς διαλογισμούς του αδελφού Σεραπίωνος.

Και τούτο θα ήτο ίσως περιττόν, διότι περί της δυναμικής διακονίας, αλλά και της εν ειρήνῃ πάντοτε εν τῷ βίῳ πορείας του αδελφού, φθέγγονται τα ὅρη και οἱ βουνοί της Ιεράς ταύτης Μονῆς, και αἱ εὐφοροὶ, μεταφορικῶς και πραγματικῶς, κοιλάδες της Ορμυλίας και του ηγιασμένου και κλεινοῦ Ἄθω, ο οποίος σμιλεύει διὰ της νοεράς νυχθημέρου προσευχῆς, των νηστειῶν και της αδιακόπου ασκήσεως τους εν αὐτῷ οἰκούντας, και τους καθιστά, εν τέλει, «αγγέλους εν σώματι, ομολογητάς, οσίους, ιεράρχας και μάρτυρας» (απολυτίκιον οσίων Αγιορειτών Πατέρων).

Οι διαλογισμοί του αιμνήστου παιδιόθεν περιστρέφοντο περίξ ενός και μόνου άξονος: του άξονος του μόνου Αγαθού, του Ενός Χρεία της Μαρίας του

Ευαγγελίου. Οι διαλογισμοί του π. Σεραπίωνος ήταν ο πολίος μέντωρ του και μέντωρ της Αδελφότητος της υψιβάμονος Σιμωνόπετρας Γέρων Αιμιλιανός, τα αγέρωχα Ιερά Μετέωρα, η κλεινή Σιμωνόπετρα, η προσευχητική Ιερά και Θεοφιλής Μάνδρα της Ορμουλίας. Ταύτα πάντα ήσαν το απόρθητο κάστρο και το διαρκές ανύστακτο ενδιαφέρον πάσης της βιοτικής του μερίμνης: Αγιορείτης γνήσιος, λάτρης της Κυρίας Θεοτόκου, της Ευαγγελιστρίας, εμπνευστής μεγάλων και ιερών έργων, ομού και μετά της Γεροντίσσης Νικοδήμης και της εκλεκτής Συνοδείας της, πάντοτε υπό το ανύστακτον όμμα του εν δοκιμασία σήμερον πνευματικού πατρός του Γέροντος Αιμιλιανού και του σήμερον αξίως συνεχίζοντος την ιεράν μαρτυρίαν και τον δόλιχον αυτού πατρός Ελισαίου, της υμετέρας φίλης Πανοσιολογιότητος, σεβαστέ άγιε Καθηγούμενε.

Ιδιαιτέρως όμως Επιστολή του, γεγραμμένη ούχί επί λιθίνων πλακών, αλλά πλαξί καρδιών θεοφιλών, προσευχομένων και αινουσών και αεί δοξολογουσών τον Κύριον, υπήρξε το Ιερόν Πατριαρχικόν και Σταυροπηγιακόν Μετόχιον του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου εν Ορμουλία Χαλκιδικής.

Ο Ιερομόναχος Σεραπίων κατέστη, ιδιαιτέρως διά το Ιερόν Κοινόβιον της Ορμουλίας, ο άλλος «σώφρων και δίκαιος φύλαξ της Θεοτόκου Ιωσήφ», ο συνκτίτωρ και ανύστακτος διακονητής του μέχρι τελευταίας αναπνοής, φρουρός των ιερών και οσίων του, τα οποία συμποσούνται εις το μέγα από πάσης πλευράς έργον και την μαρτυρίαν, την οποίαν, ως άλλη όασις εν μέσω του αυχμώντος συγχρόνου κόσμου μας, μεταδίδει διαχρονικώς τοις εγγύς και τοις μακράν το ιερόν τούτο μοναστικόν καθίδρυμα. Και ακριβώς αυτοί οι διαλογισμοί δημιουργικότητος και συνέσεως, τόλμης και διακρίσεως, προσευχής και πράξεως, πνεύματος δηλαδή αμιγώς θεανθρωπίνου, εξαίρονται την στιγμήν ταύτην, ως το κατ' εξοχήν στίγμα της διελεύσεώς του εκ του παρόντος βίου. Ο φίλος Σεραπίων υπήρξε δημιουργός και συγχρόνως άνθρωπος ειρήνης και πραότητος, την οποίαν ειρήνην την μετουσίωνε εις χαράν ανεκκλάλητον, διά του απλού αρχαγγελικού χαιρετισμού «χαίρε», το οποίον απηύθυνε και ηρμήνευε συμφώνως και προς το ιδικόν του προσωπικόν βίωμα.

Με αυτούς τους διαλογισμούς επορεύθη τα εξήκοντα οκτώ δημιουργικά έτη της επιγείου βιοτής του και ωρμίσθη ήδη από της χθες εις τον γαληνόν όρμον της Χάριτος του Κυρίου, αφού προσήλθε την προπαραμονήν της κοιμήσεώς του εις εκ βαθέων εξομολόγησιν ενώπιον Σεπτού Λευίτου της Χάριτος, χρισθείς δε διά του ιερού συγχωρητικού Ελαίου μετέλαβε Σώματος και Αίματος Χριστού, εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον. Ωρμίσθη ηρέμα πλησίον Εκείνου, τον Οποίον ηγάπησεν παιδιόθεν, εξ όλης ψυχής και καρδίας, και τον Οποίον κενωτικώς και θυσιαστικώς διηκόνησε, παρασχών εαυτόν άμωμον ιερείον προς σωτηρίαν ψυχών.

Και όπως έγραφε εις το τελευταίον Χριστουγεννιάτικο μήνυμά του προς ωρισμένους φίλους και αδελφούς του εν Χριστώ, ηξιώθη να καταστή ιεουργός μυστηρίων Θεού και διαγγελεύς της βασιλείας Του, της οποίας «ουκ έσται τέλος» (Λουκ. 1, 33). Δηλαδή να διακηρύξη απλά, απτά, εμπειρικά την αγάπην του Θεού προς πάντα τα δημιουργήματά Του, από της φύσεως μέχρι και του κάθε ανθρώπου, και τοιουτοτρόπως κατήρτισε εαυτόν και τους συνανθρώπους του εις το αγαπάν και λατρεύειν Θεόν ζώντα. Ο π. Σεραπίων, διά της όλης πολιτείας του, έβίωσε αποστολικώς την ρήσιν του θεορρήμονος Παύλου «τα γαρ άόρατα του Θεού από κτίσεως κόσμου τοις ποιήμασι νοούμενα καθοράται» (Ρωμ. 1, 20). Διά των νοημάτων, των διαλογισμών του, όπως προείπον, και διά των ποιημάτων του-των έργων- απεκάλυψε και αυτός, «κατά το μέτρον της προς αυτόν δωρεάς του Χριστού» (πρβλ. Εφ. 4, 7), «την αιδιον του Θεού δύναμιν και θειότητα» (Ρωμ. 1, 20), οδηγήσας εις δοξολογίαν και ευχαριστίαν του μόνου κραταιού και αγαπώντος τον κόσμον και τον κάθε άνθρωπον Κυρίου.

Σείς οι θαυμαζόμενοι υπό πάντων ημών των εν τω κόσμω Αγιορείται, βιώνετε εδώ, εις τον ιερόν Άθωνα, την θεανθρωπίνην αξίαν της αφιερωτικής προσφοράς. Ο ευαγγελιστής Ιωάννης μας διδάσκει ότι, ο Θεός Πατήρ έδωκε εξουσίαν εις τον Υιόν Του «και κρίσιν ποιείν, ότι Υιός ανθρώπου εστιν» (Ιω. 5, 27). Ο Θεός ουδένα κρίνει, ποιεί όμως κρίσιν, δωρίζων τα χαρίσματα, με τα οποία στεφανώνει τους εκλεκτούς του, ουχί διά να τα κρύψουν υπό την γην, ή υπό τον μόδιον, αλλά διά να τα φανερώσουν και να τα αποκαλύψουν ως πράξιν ζωής. Ως γνήσιος Αγιορείτης μοναχός ο π. Σεραπίων τα εμπιστευθέντα αυτώ πολλά τάλαντα από Θεού όχι μόνον τα ηύξησε, αλλά και μας τα παραδίδει ως μίαν παρακαταθήκην ζωής, διδάσκων δι' αυτών ότι ο Υιός του Θεού αποκαλύπτεται εις τους κεκλημένους υιούς των ανθρώπων, οι οποίοι ουδεμίαν κριτικήν ασκούν, μάλλον δε και κρίνονται υπό των ιδίων έργων.

Ο αδελφός ημών Σεραπίων κεκοίμηται και το πήλινον σώμά του παρεδόθη εις την γην εξ ης ελήφθη. «Οφθαλμοί κατέδυσαν, εδέθησαν χείρες, χείλη ησυχάζουσι, γλώσσα τη σιγή συγκρατείται....» (στιχηρόν νεκρώσιμον εξοδιαστικού των μοναχών). Και ημείς λυπούμεθα ανθρωπίνως ως στερούμενοι «πνευματικού αδελφού, χθες συμπρόντος ημίν και φωτός απολαύοντος, τον σταυρόν του Κυρίου επί των ώμων άραντος». Πορεύεται την θεοπρεπή οδόν προς τον Κύριόν Του, την Ανάστασιν και την Ζωήν, και ήδη κατέλαβε την ετοιμασθείσαν αυτώ μονήν εις τους ουρανίους θαλάμους.

Καίτοι αποθανών, πιστεύει και πιστεύομεν ότι ζη. «Και πας ο ζων και πιστεύων εις εμέ ου μη αποθάνη εις τον αιώνα» (Ιω. 11, 26), λέγει απευδώς ο Κύριος. Ημείς ανθρωπίνως δακρύομεν ενώπιον του σεπτού σκήνους του, ως ο Κύριος εδάκρυσεν, καθορών νεκρόν τον φίλον Του Λάζαρον, τον οποίον τιμώμεν κατ' αυτάς, προγευόμενοι της μεγάλης και επιφανούς Ημέρας της Αναστάσεως του Κυρίου. Ευχόμεθα ο μακαριστός Σεραπίων να υπάρχη εν δόξη πλησίον του ετέρου πτωχού Λαζάρου. Διότι εγκατέλειψε στάδιον ίσως πλούσιον ζωής διά να αφιερωθή και να κηρύξη δι' έργων, διά λόγων, δι' ορατών και αοράτων και διά παντός ετέρου προσφόρου μέσου την δόξαν και την αγάπην του Θεού προς και διά τον συνάνθρωπον.

Και νυν, αδελφοί, ο αδελφός ημών Σεραπίων προηγέθη ημών και εισήλθε εις την χαράν του Κυρίου του, ως άλλος δούλος αγαθός και πιστός εις την κλήσιν του, και

εις όσα έλαβε και παρέλαβε και μετέδωκε, ως πολιστής του Άθω, αλλά και ως μάρτυς των μεγαλείων του, μεγαλείων του Θεού και της Κυρίας Θεοτόκου, η οποία εδέχθη εις το Περιβόλι της το κεκαθαρμένον ως χρυσός εν τη καμίνω της ασθενείας πολύαθλον σαρκίον του.

Αλλά, αδελφοί και πατέρες, μονασταί και μιγάδες, του Όρους του Αγίου τούτου, η στιγμή αυτή δεν είναι ασφαλώς ώρα εξάρσεως έργων και πράξεων του κοιμηθέντος αδελφού. Αντιθέτως, είναι ώρα δεήσεως και καιρός προσευχής. Ώρα προσευχητικού κομβοσχοινίου. Είναι ώρα σιγής και διαλογισμών εμπρός εις το εκτυλισσόμενον ενώπιόν μας μυστήριο του θανάτου, τον οποίον πάσα ζώσα σαρκ θα δοκιμάση: του θανάτου, ο οποίος όμως ετραυματίσθη, εδεσμεύθη και κατηργήθη (βλ. ακολουθίαν Λαζάρου) άπαξ και διά παντός υπό του Αναστάντος Χριστού, του προαναστήσαντος τον φίλον αυτού Λάζαρον, τους επτά παίδας τους εν Εφέσω, και μέλλοντος ανιστάν πάντας τους εις Αυτόν πιστεύοντας εις ανάστασιν ζωής ή εις ανάστασιν κρίσεως, αναλόγως προς τα εν τω βίω τούτω έργα μας.

Η Αποκάλυψις του Ευαγγελιστού Ιωάννου διδάσκει ότι τα έργα ακολουθεί μεθ' ημών (Αποκ. 14, 13). Και αληθώς τα έργα θα ακολουθούν τον Σιμωνοπετρίτην Σεραπίωνα, ως και πάντα Αγιορείτην μοναχόν, εις τον αιώνα.

Προπέμψαντες και καταθέσαντες το γεηρόν σκήνός του εις την ηγιασμένην Αθωνικήν γην, δεόμεθα και ικετεύομεν και παρακαλούμεν τον πανάγαθον Κύριον όπως τον δεχθή ως θυμίαμα εύοσμον ενώπιόν Του, και συγχρόνως συγχωρήση αυτώ τυχόν ελλείποντα και ασθενή, ώστε να καθίσταται ως εν τω νυν αιώνι και εν τω μέλλοντι ευάρεστος Αυτώ, και θερμουργός πρέσβυς και μεσίτης υπέρ πάντων υμών, αδελφοί, των κεκλημένων να συνεχίζητε τον ιερόν δόλιχον της μοναχικής ασκήσεως και νυχθημέρου προσευχής υπέρ του κόσμου παντός εν τω περιβολίω της Κυρίας Θεοτόκου.

Αδελφέ Σεραπίωνα,

Καλή Αντάμωση, όπως συ ηυχήθης εις τον Γέροντά σου μόλις το παρελθόν Σάββατον, δύο ακριβώς ημέρας προ του ιδιού σου προσωπικού σαββατισμού. Και εν ενί σώματι και εν μια φωνή σε αποχαιρετώμεν από της σήμερον **προεορτίως** με τον θριαμβευτικόν παιάνα:

Χριστός Ανέστη!

Και σε ακούομεν να μας αναφωνής: «**Αληθώς Ανέστη** ο Κύριος, θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασι ζωήν χαριζόμενος». Αμήν.

Ελέχθη εν τη Τραπέζη, κατά το Αγιορειτικόν έθος, της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας, αμέσως μετά τον ενταφιασμόν του μακαριστού, τη Δευτέρα, 3η/16η Απριλίου 2019.